

SOSIALISHOVINISTISEN POLITIIKAN VERHOAMISTA INTERNATIONALISTISILLA FRAASEILLA

Minkäläinen suhde on poliittisten tosiasioiden ja poliittisen kirjallisuuden välillä? poliittisten tapahtumain ja poliittisten tunnusten välillä? poliittisen todellisuuden ja poliittisen ideologian välillä? Tällä kysymyksellä on nykyään mitä perustavin merkitys koko Internationalen kriisin ymmärtämiseksi, sillä jokainen kriisi, vieläpä jokainen kehityksen käännekin, johtaa kiertämättä vanhan muodon ja uuden sisällön väliseen epäsuhteeseen. Emme edes puhu siitä, että porvarillinen yhteiskunta kasvattaa jatkuvasti sellaisia, itseään mielellään luokkien ulkopuoliksi nimittäviä poliitikkoja ja sellaisia, itseään mielellään sosialisteiksi nimittäviä opportunisteja, jotka tarkoituksellisesti ja järjestelmällisesti pettävät joukkoja mitä koreimmilla ja mitä „vasemmistolaisimmilla” puheilla. Mutta kriisin kaudella on havaittavissa, että sen rehellisimpienkin osanottajien sanat tuon tuostakin eroavat teoista. Ja kaikkien kriisien, vieläpä kaikkein raskaimpien, vaikeimpien ja tuskkallisimpienkin, suuri edistysellinen merkitys on muun muassa nimenomaan siinä, että ne erittäin nopeasti, voimakkaasti ja havainnollisesti paljastavat ja pyyhkäisevät pois mädät — vaikkapa rehellisetkin — sanat, mädät — vaikkapa mitä parhaimpien aikomusten perustalle rakennetut — laitokset.

Huomattavimpana tosiasiana Venäjän sosialidemokratian elämässä on nykyään Pietarin työläisten valitseminen sotateollisuuskomiteaan. Ensimmäisen kerran sodan aikana ovat nämä ja vain nämä vaalit saaneet todella laajat proletariin *joukot* mukaan pohtimaan ja ratkaisemaan nykyajan politiikan peruskysymyksiä ja antaneet meille oikean

kuvan *siitä, mitä on* sosialidemokratiassa — joukkopuolueessa. Osoittautuu, että siinä on kaksi, vain kaksi virtausta, toinen vallankumouksellis-internationalistinen, todella proletaarinen ja puolueemme järjestämä, ja se oli *puolustusta vastaan*. Toinen, „puolustuskantainen” eli sosialishovinistinen oli „nashedelolaisten” (s.o. likvidaattorien perusrungon), plehanovilaisten, narodnikkien ja puolueettomien liittoutuma, ja tätä liittoutumaa kokonaisuudessaan tuki koko porvarillinen lehdistö ja kaikki Venäjän mustasotniaiset, todistaen siten, että tämän liittoutuman politiikan olemus on porvarillinen eikä proletaarinen.

Sellaisia ovat tosiasiat. Sellainen on todellisuus. Entä tunnukset ja ideologia? Pietarilainen „Rabotsheje Utro”, № 2 (22/X)¹⁴², „OK-laisten” kokoelma („Internationale ja sota”, № 1, 30/XI 1915) ja „Nashe Slovon” viimeiset numerot antavat vastauksen, jota pitää ajatella ja yhä uudelleen ajatella kaikkien, jotka harrastavat politiikkaa toisella tavalla kuin Gogolin Petrushka harrasti lukemista.

Tarkastelkaamme siis *tämän* ideologian sisältöä ja merkitystä.

Pietarilainen „Rabotsheje Utro” on tärkein asiakirja. Siinä istuvat likvidaattoruuden ja sosialishovinismin pääpukarit yhdessä ilmiantaja hra Gvozdevin kanssa. Nämä henkilöt tietävät juurta jaksain kaiken, mitä tapahtui 27/IX suoritettujen vaalien edellä ja mitä oli näissä vaaleissa. Nämä henkilöt ovat voineet peittää plehanovilaisten, narodnikkien ja puolueettomien kanssa solmimansa liiton salaperäisyyden huntuun ja he ovat peittäneet sen, he eivät ole sanoneet sanaakaan enempää tämän liiton merkityksestä kuin sen eri ainesten välisestä *lukumäärällisestä suhteesta*. Heidän oli edullista salata sellainen „pikkuseikka” (hra Gvozdev ja hänen ystävänsä „Rabotsheje Utrosta” olivat epäilemättä tietoisia siitä) ja he salasivat sen. Mutta *kolmatta* ryhmää, 90 ja 81 lisäksi, he eivät voineet keksiä; valehdella itse paikan päällä, Pietarissa, työläisten edessä, kyhäämällä kokoon „kolmas” ryhmä, josta „kööpenhaminalainen anonyymi”¹⁴³ kertoo satuja saksalaisen lehdistön ja „Nashe Slovon” palstoilla, — oli mahdotonta, sillä jos ihmiset ovat järjissään, niin he eivät valehtele, tietäessään, että valhe tulee kiertämättä heti paikalla paljastetuksi. Sen vuoksi „Rabotsheje Utro” julkaisee K. Oranskin¹⁴⁴ (vanha

tuttu!) artikkelin: „Kaksi katsantokantaa”, käsittelee molemmat katsantokannat, 90 ryhmän kannan ja 81 ryhmän kannan, mitä seikkaperäisimmin, mainitsematta sanaakaan kolmannesta katsantokannasta. Ohimennen sanoen: sensuuri on runnellut „Rabotsheje Utron” 2. numeron miltei kokonaan; tyhjiä palstoja on miltei enemmän kuin täysin säilyneitä, mutta artikkeleista on armahdettu nimenomaan ne, vain ne kaksi artikkelia,— „Kaksi katsantokantaa” ja kirjoitus, jossa liberaalien tavoin väärissellään vuoden 1905 historiaa,—joissa haukutaan bolshevikkeja „anarkismista” ja „boikotismista”. Tsaarihallitukselle on *edullista*, että tällaisia artikkeleja kirjoitetaan ja julkaistaan. Ei ole mikään sattuma, että sellaisilla puheilla on legaalisuuden monopoli kaikkialla despoottisesta Venäjästä tasavaltalaiseen Ranskaan asti!

Millaisilla perusteilla „Rabotsheje Utro” suojelee „puolustuskantaansa” eli „socialishovinismiaan”? Yksinomaan kieräilyillä, yksinomaan internationalistisilla fraaseilla! Meidän katsantokantamme ei ole muka lainkaan „kansallinen”, ei ole lainkaan „puolustuskantainen”, meillä on vain ilmaistu „kiinnostunutta suhtautumista”— „ensimmäinen katsantokanta (s.o. 90 ryhmän kanta) jättää sen kokonaan ilmaisematta”— „maan tilanteeseen”, sen „pelastamiseen” „perikadolta ja tuholta”. Meidän katsantokantamme on muka ollut „todella kansainvälinen”, se on osoittanut maan „vapauttamisen” tiet ja keinot, me „olemme arvioineet samalla tavalla (!! ensimmäisen katsantokannan kanssa) sodan alkuperän ja sen yhteiskunnallis-poliittisen olemuksen”, me „olemme hahmotelleet samalla tavalla (!! ensimmäisen katsantokannan kanssa) yleisen ongelman proletariaatin” (leikki pois!) „ja demokraattisten ainesten kansainvälisestä organisaatiosta ja kansainvälisestä toiminnasta sodan aikana, poikkeuksetta kaikkina yleismaailmallisen selkkauksen kehityksen kausina”. Me nähkääs olemme sanoneet evästyksessämme, että „kyseisessä yhteiskunnallis-poliittisessä tilanteessa työväenluokka ei voi ottaa kannettavakseen mitään vastuuta maan puolustuksesta”, me „olemme päättäväisesti yhtyneet ennen kaikkea demokraattisten ainesten kansainvälisiin tehtäviin”, „kantaneet kortemme kekoon niiden pyrkimysten elävän virtauksen hyväksi, joiden vaiheita ovat olleet Kööpenhamina ja

Zimmerwald" (näin sitä meillä!). Me nähkääs kannattamme tunnusta „rauha ilman *annektointia*” (kursivointi „Rabotsheje Utron”). Me „olemme asettaneet ensimmäisen virtauksen abstraktisuuden ja kosmopoliittisen anarkismin vastapainoksi oman katsantokantamme, oman taktiikkamme reaalisuuden ja kansainvälisyyden”.

Eikö totta, nuohan ovat kauttaaltaan helmiä! Mutta noissa helmissä on sivistymättömyyden ja repetilovilaisen valehtelun ¹⁴⁵ ohella myös järkevää ja porvariston kannalta katsoen aivan *oikeaa* diplomatiaa. Vaikuttaakseen työläisiin porvariin pitää naamioitua sosialisteiksi, sosialidemokraateiksi, internationalisteiksi j.n.e., muuten on mahdoton vaikuttaa. Ja „Rabotsheje Utro” naamioituu, paklautuu, maalautuu, koristelee ja pitää silmäpeliä mitään kaihtamatta! Me olemme valmiit vaikka sata kertaa allekirjoittamaan sekä Zimmerwaldin manifestin (korvapuusti niille zimmerwaldilaisille, jotka allekirjoittivat tämän manifestin vastustamatta sen arkasanaisuutta ja tekemättä mitään varauksia!) ja minkä tahansa päätöslauselman sodan imperialistisesta olemuksesta että millaisen hyvänsä valan „internationalistiamme” ja „vallankumouksellisuudettamme” („maan vapauttaminen” sensuurinalaisessa lehdistössä = vallankumous illegaalisessa), — kunhan vain... kunhan vain meitä ei estetä kehottamasta työläisiä osallistumaan sotateollisuuskomiteoihin, s.o. *itseasiassa* osallistumaan taantumukselliseen ryöstö- („puolustus”-) sotaan.

Vain tämä on asiaa, kaikki muu on sanoja. Vain siinä on asian ydin, kaikki muu on sanahelinää. *Vain sitä tarvitsivat* poliisi, tsaristinen monarkia, Hvostov ja porvaristo. Viisaat porvarit viisaammissa maissa sallivat internationalistisen ja sosialistisen sanahelinän, kunhan vain osallistutaan puolustukseen: palauttakaa mieleenne ranskalaisten taantumuksellisten sanomalehtien lausunnot „kolmisopimusmaiden” sosialistien Lontoon konferenssista. Se on nähkääs herroilla sosialisteilla erään lajista tanssitautilia, kirjoitti eräs näistä lehdistä, — sellaista hermotautia, jolloin ihmiset toistavat tahattomasti samaa elettä, samaa lihasliikettä, samaa sanaa. Niinpä „meidänkään” sosialistimme eivät voi puhua mistään toistamatta sanoja: olemme internationalisteja, kannattamme yhteiskunnallista vallan-

kumousta. Se ei ole vaarallista! Se on vain tanssitautia, ja „meille” on tärkeää se, että he ovat isänmaan *puolustamisen kannalla*.

Näin järkeilivät viisaat ranskalaiset ja englantilaiset porvarit: jos osallistumista ryöstösotaan puolustellaan demokratiaa, sosialismia y.m.s. koskevilla korulauseilla, niin eikö se todellakin ole edullista rosvohallituksille, imperialistiselle porvaristolle? Eikö herran ole edullista pitää lakeijaa, joka vannoo ja vakuuttelee kansalle, että hänen herransa pitää koko elämänsä ajan huolta kansasta ja rakastaa sitä?

„Rabotsheje Utro” vannoo Zimmerwaldin nimessä ja eristäytyy sanoissa plehanovilaisista ilmoittaen (№ 2) olevansa „monessa suhteessa eri mieltä” plehanovilaisten kanssa, mutta *todellisuudessa* se on samaa mieltä heidän kanssaan *peruskysymyksistä*, todellisuudessa menee heidän kanssaan, porvaristonsa kanssa, „puolustuskannalla” oleviin shovinistisen porvariston laitoksiin.

Organisaatiokomitea ei ainoastaan vanna Zimmerwaldin nimessä, vaan myös „allekirjoittaa” ja tunnustaa kaikkien muodollisuuksien mukaisesti, se ei ainoastaan eristäydy plehanovilaisista, vaan vieläpä panee liikkeelle jonkun anonyymi A.M:n¹⁴⁶, joka kätkeytyneenä anonyymisuuksiensa kuten porttiholviin kirjoittaa: „me, elokuun blokin kannattajat” (? ehkä A.M. on kokonaista kaksi „kannattajaa”?) „katsomme tarpeelliseksi sanoa: „Prizyv” järjestö on ylittänyt suuresti sen puitteet, mikä puolueessamme on siedettävää, kuten me asian käsitämme, eikä „Prizyv” yhteistoimintaryhmien jäsenillä saa olla sijaa elokuun blokin järjestöjen riveissä”. Rohkeita poikia nuo „kannattaja” A.M:t, kun puhuvat asiat halki!

Yksikään niistä viidestä henkilöstä, jotka muodostavat Organisaatiokomitean „Ulkomaisen sihteeristön” ja ovat julkaisset siteeramamme kokoelman, ei ole halunnut puhua niin rohkeasti asiasta! Siis nämä viisi sihteeria ovat Plehanovista tehtävää pesäeroa vastaan (P. Axelrod sanoi vielä aivan hiljattain, että menshevikki Plehanov on hänelle läheisempi kuin internationalistibolshevikit), mutta peläten työläisiä ja haluamatta pilata „mainettaan” katsovat paremmaksi olla siitä vaiti pannen kuitenkin liikkeelle yhden tai kaksi kannattaja-anonyymiä loistamaan halpahintaisella ja vaarattomalla internationalismillaan...

Toisaalta eräät sihteerit, A. Martynov, L. Martov, Astrov, polemisoiivat „Nashe Delon” kanssa, ja Martov on jopa esiintynyt henkilökohtaisesti omassa nimessään sota-teollisuuskomiteoihin osallistumista vastaan. Toisaalta bundilainen Ionov, joka pitää itseään „vasemmistolaisempana” kuin Bundin todellista politiikkaa ilmentävä Kosovski ja jonka bundilaiset sen vuoksi asettavat mielellään verhoamaan nationalismiaan, propagoi „vanhan taktiikan edelleen kehittämistä” (II Internationalen taktiikan, joka johti sen vararikoon), „mutta ei suinkaan sen likvidoimista”. Toimitus julkaisee kaksimielisiä, mitään sanomattomia diplomaattisen luokertelevia varauksia Ionovin artikkeliin väittämättä sen *perusajatusta* vastaan, „vanhassa taktiikassa” olleen mädän ja opportunistisen puolustelua vastaan. Anonyymi A.M:t, jotka „kannattavat” elokuun blokkia, suorastaan *puolustavat* „Nasha Zarjaa”: vaikka se muka „loittonikin” internationalistisesta katsantokannasta, niin se ei kuitenkaan „hyväksynyt (?) Burgfrieden-politiikan soveltamista Venäjällä, se tunnusti internationalististen yhteyksien viipymättömän palauttamisen välttämättömäksi ja, kuten me” („kannattaja”-anonyymi A.M:t) „olemme saaneet tietää, hyväksyi Mankovin erottamisen duumaryhmästä”. Erinomainen puolustus! Pikkuporvarilliset narodnikitkin kannattavat yhteyksien palauttamista ja Kerenskikin on Mankovia vastaan, mutta kun sanotaan kansalaisrauhan (Burgfrieden) politiikan vastustajiksi henkilöitä, jotka ovat puoltaneet sitä, „ettei toimittaisi sotaa vastaan”, niin se merkitsee työläisten petkuttamista tyhjillä sanoilla.

Organisaatiokomitean kokoelman toimituskollektiivi julkaisee artikkelin „Vaarallisia tendenssejä”. Se on mallinäyte poliittisesta kieräilystä! Toisaalta mahtipontisia vasemmistolaisia fraaseja puolustuskantaisten vetoomusten kirjoittajia (moskovalaisia ja pietarilaisia sosialishoviniteja) vastaan. Toisaalta „on vaikea päätellä, mistä puoluepiireistä kumpikin julkilausuma on lähtöisin”!! Todellisuudessa ei ole pienintäkään epäilyksen häivettä, että ne ovat lähtöisin „Nashe Delon” „piireistä”, vaikka tämän legaalisen aikakauslehden työntekijät eivät tietenkään ole syylistyneet illegaalisen julkilausuman laatimiseen... OK-laiset ovat vaihtaneet kysymyksen näiden julkilausumien aatteellisista juurista, näiden juurien ja likvidaattoruuden,

sosialishovinismin, „nashedelolaisuuden” *virtauksen* täydellisestä yhtäläisyydestä, — järjettömään, mutkikkaaseen ja poliisia lukuunottamatta kaikille tarpeettomaan kysymykseen siitä, kuka tämän tai tuon *kerhon* jäsenistä *henkilökohdaisesti* on ollut kulloinkin tekijänä. Toisaalta toimitus jylisee ja uhkailee: tiivistäkäämme rivimme, elokuun blokin internationalistit, „vastustaaksemme mitä tarmokkaimmin puolustuskantaisia tendenssejä” (129), „käydäksemme lepypymätöntä taistelua” (126); ja toisaalta aivan vieressä on vilpillinen fraasi: „Organisaatiokomitean tukeman duumaryhmän linja ei ole kohdannut” (tähän asti) „avointa oppositiota” (129)!!

Mutta tämä linja, kuten itse kirjoittajat hyvin tietävät, on linjan puuttumista sekä „Nashe Delon” ja „Rabotsheje Utron” verhoittua puolustamista...

Ottakaa kokoelman „vasemmistolaisin” ja „periaatteellisin” kirjoitus, jonka on kirjoittanut L. Martov. Riittää, kun esitämme kirjoittajan yhden, perusajatusta ilmaisevan lauseen vakuuttuaksemme siitä, millaista on hänen periaatteellisuutensa. „On itsestään selvää, että jos nykyinen kriisi johtaisi demokraattisen vallankumouksen voittoon, tasavaltaan, niin sodan luonne perinpohjaisesti muuttuisi” (116). Tämä on silkkää ja karkeaa valhetta. Martov ei voinut olla tietämättä, että demokraattinen vallankumous ja tasavalta ovat porvarillis-demokraattinen vallankumous ja tasavalta. Porvarillisten ja *imperialististen* suurvaltojen välisen sodan luonne ei muuttuisi *hituistakaan*, vaikka jossain näistä valtioista pyyhkäistäisiinkin nopeasti pois sotilaallis-absoluuttis-feodaalinen imperialismi, sillä puhtaasti porvarillinen imperialismi ei siitä katoaisi, vaan vieläpä *voimistuisi*. Sen vuoksi lehtemme kirjoittikin 47. numerossaan, 9. teesissään *, että Venäjän proletariaatin puolue ei tule tässä sodassa puolustamaan edes tasavaltalaisten ja vallankumouksellisten isänmaata niin kauan kuin nämä ovat shovinisteja, kuten Plehanov, narodnikit, Kautsky, nashedelolaiset, Tshheidze, Organisaatiokomitea y.m.s.

Eikä Martovia lainkaan pelasta sivulla 118 huomautuksessa oleva välttelevä lause, jossa hän vastoin sivulla 116 sanomaansa „epäilee”, voivatko porvarilliset demokraatit taistella „kansainvälistä imperialismia vastaan” (eivät

* Ks. tätä osaa, s. 400. *Toim.*

tietenkään voi); „epäilee”, eikä porvaristo muuta vuoden 1793 tasavaltaa Gambettan ja Clémenceaun tasavallaksi. Teoreettinen perusvilppi tähän on jäänyt: vuonna 1793 Ranskan *porvarillisen* vallankumouksen edistyksellinen luokka taisteli Euroopan *vallankumouksenedellisiä* monarkioita vastaan. Vuoden 1915 Venäjä sen sijaan ei taistele takapajuisempia, vaan edistyksellisempiä maita vastaan, jotka ovat *sosialistisen* vallankumouksen kynnyksellä. Siis vuoden 1793 jakobiinien osaa vuosien 1914—1915 sodassa voi näytellä vain proletariaatti, joka suorittaa voittoisan sosialistisen vallankumouksen. Siis Venäjän proletariaatti voisi nykyisessä sodassa „puolustaa isänmaata”, voisi pitää „sodan luonnetta perinpohjaisesti muuttuneena” ainoastaan siinä tapauksessa, jos vallankumous nostaisi valtaan nimenomaan proletariaatin puolueen, antaisi nimenomaan tämän puolueen suunnata vallankumouksellisen nousun ja valtiokoneiston koko voiman viipymättömään ja välittömään liiton solmimiseen Saksan ja Euroopan sosialistisen proletariaatin kanssa („Sotsial-Demokratian” 47. numero, 11. teesi) *.

Martov päättää efektiivisillä fraaseilla konstailevan artikkelinsa „Venäjän sosialidemokratialle” osoitettuun efektiivisimpään kehotukseen „asettua aivan poliittisen kriisin alussa selvälle vallankumouksellis-internationalistiselle kannalle”. Jos lukija haluaa tarkastaa, eikä tuon efektisen kyltin takana mahdollisesti piile jotain lahoa, niin tehköön hän itselleen kysymyksen: mitä yleensä merkitsee kannanotto politiikassa? (1) On tehtävä järjestön (vaikkapa sihteeri-„viisikon”) nimessä muotoiltu arvio ajankohdasta ja taktiikasta, useita päätöslauselmia; (2) on annettava hetken taistelutunnus; (3) sidottava molemmat proletaaristen *joukkojen* ja niiden tietoisien etujoukon *toimintaan*. Martov ja Axelrod, „viisikon” aatteelliset johtajat, eivät tee ensimmäistä, toista eivätkä kolmattakaan, vaan päinvastoin he tosiasiallisesti *tukevat* näillä kaikilla kolmella alalla *sosialishovinisteja*, verhoavat heitä 16 sotakuukauden aikana viisi ulkomailla olevaa sihteeriä ei ole ottanut „selvää” eikä yleensä minkäänlaista ohjelmallis-taktillista kantaa. Martov heilahtelee milloin vasempaan, milloin oikeaan,

* Ks. tätä osaa, s. 400. *Toim.*

Axelrod pyrkii ainoastaan oikealle (ks. erikoisesti hänen saksalaista kirjastaan). Ei ole mitään selvää, mitään muotoiltua, mitään järjestynyttä eikä minkäänlaista kantaal „Venäjän proletariaatin nykyhetken keskeiseksi taistelutunnukseksi”, kirjoittaa Martov omissa nimissään, „on otettava yleiskansallinen perustava kokous sekä tsarismin että sodan lopettamiseksi”. Tämä on mihinkään kelpaamaton tunnus, se ei ole keskeinen eikä taistelutunnus, sillä siitä puuttuu tärkein, tätä kaksinkertaista „lopettamista” koskevan käsitteen poliittisesti määritelty yhteiskunnallinen luokkasisältö. Se ei ole keskeinen, ei proletaarinen eikä taistelutunnus, vaan vulgääri porvarillis-demokraattinen fraasi.

Vihdoin tärkeimmässä, kysymyksessä yhteydestä Venäjän joukkoihin Martov ja kumpp. eivät ole pelkästään nollia, vaan miinusia. Heillähän ei ole takanaan ketään. Vaalit ovat osoittaneet, että ainoastaan porvariston ja „Rabotsheje Utron” liitolla on joukkoja, ja vetoaminen Organisaatiokomiteaan sekä Tshheidzen ryhmään on vain tämän porvarillisen liiton valheellista verhoamista.

„Sotsial-Demokrat” № 49,
joulukuun 21 pnä 1915

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat”
lehden iekstin mukaan